

РЕШЕНИЕ

№ 927

гр. Пловдив, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Диляна В. Славова

при участието на секретаря Десислава В. Кръстева
като разгледа докладваното от Диляна В. Славова Гражданско дело №
20225330111587 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от В. Б. Я., с ЕГН: ***** с настоящ адрес в гр. П., ул. „Б.“ № **, ет. *, ап. * чрез пълномощника му- адв. Д. М. против „Профи Кредит България“ ЕООД, ЕИК: 175074752, със седалище и адрес на управление в гр. София, кв. „Мотописта“, бул. „България“ 49, бл. 53Е, вх. В, представлявано винаги от двама ****: С. Н. Н., Ц. Г. С., Я. К. Ч., с която са предявени обективно кумулативно съединени установителен иск с правна квалификация по чл.26, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 22, вр. с чл.10, чл.10а, чл.11, чл. 19 ЗПК и чл.143 ЗПП и осъдителен иск по чл.55, ал.1, пр. 1 ЗЗД.

В исковата молба се твърди, че между страните бил сключен договор за потребителски кредит с № **** от 17.09.2020г, по силата на който на ищеца била предоставена в заем сумата от 2200 лева, при годишен процент на разходите от 49,01% и годишен лихвен процент от 41,00%., със срок на кредита от 24 месеца. Съгласно същия раздел от договора, ищецът следвало да заплати възнаграждение за закупен допълнителен пакет от услуги „Ф.“ и „Ф.“, съответно в размер на 660 лева и 1540 лева или общо сумата от 2200 лева, разпределена на 24 месечни вноски по 91.67 лева. Общата сума, която ищеца следвало да заплати била в размер на 5452,19 лева. Счита клаузата съдържаща се в т. VI „Параметри“ от Договора за потребителски кредит №*****/17.09.2020г., предвиждаща заплащането на възнаграждение по закупен пакет „Ф.“ и „Ф.“ за нищожна на основание чл. 26, ал.1 от ЗЗД, поради нарушение изискванията на чл. 10а, чл. 11, чл. 19, ал. 4, от ЗПК във вр. с чл. 22, както и по чл. 143, ал. 1 ЗПП. Твърди се, че били нарушени добрите нрави по смисъла на чл. 26, ап. 1 пр. 3 от ЗЗД. Сочи, че допълнителните услуги са част от възнаграждението за предоставяния заем, като същите водели до заобикаляне ограничението

на чл. 19 ал. 4 ЗПК, установяващо лимит за годишния процент на разходите и били в явно противоречие с разпоредбата на чл. 10 от ЗПК. Твърди се, че допълнителните услуги „Ф.“ и „Ф.“ представляват по своята същност „такса за усвояване и управление на кредита“, като така уговорената кауза от договора предвиждаща заплащане на възнаграждение за тези услуги била нищожна, противоречаща на добрите нрави и неравнопоставена по смисъла на чл. 143 от ЗЗП. Твърди се, че заплащането на услуги „Ф.“ и „Ф.“ заобикаля и разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, тъй като същите не били включени в годишния процент на разходите по кредита. По този начин се заобикаляла разпоредбата на чл. 19, ал. 4, тъй като уговорките за заплащане на допълнителните разходи по допълнителни услуги нарушавала изискването ГПР да не бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения. Твърди се, че посочения в договора размер на ГПР не отговарял на реално прилагания. Нарушена била и разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК.

С оглед изложеното се моли за прогласяване на клаузата съдържаща се в т. VI “Параметри” от договора за кредит, предвиждаща заплащане на възнаграждение за закупен пакет от допълнителни услуги „Ф.“ и „Ф.“ за нищожна. Иска се и присъждане на сумата от 91,67 лева – недължимо платена по недействителна клауза по закупен пакет от допълнителни услуги „Ф.“ и „Ф.“, ведно със законната лихва, считано от постъпване на ИМ в съда – 09.08.2022 г. до окончателното погасяване. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал.1 от ГПК, ответното дружество „Профи Кредит България“ ЕООД гр. София е депозирало писмен отговор със становище за неоснователност на предявените искове. Сочи, че ищецът сам е изявил желание да закупи предлаганите от ответното дружество допълнителни услуги „Ф.“ и „Ф.“, за които се дължало възнаграждение в общ размер от 2200 лева и същата следвало да бъде заплатена на вноски, всяка в размер на 91,67 лева. Допълнителната услуга била незадължителна и изборът и закупуването ѝ не били условие за сключване на договор за кредит. Сочи се, че по своята същност услугата „Ф.“ представлява право на приоритетно разглеждане и изплащане на потребителския кредит, което означавало, че допълнителната услуга към момента на подписване на договора вече е била предоставена на кредитополучателя – ищец и използвана от него. Тази услуга безспорно била предоставена на ищеца и последният се е възползвал от нея. Твърди се, че в обхвата на общите разходи по кредита, които следвало да бъдат отчетени при формиране на ГПР, попадат разходи за допълнителни услуги, но само в случаите, когато тези услуги били задължително условия за сключване на договора за кредит. Такова условие в случая не било налице и възнаграждението за закупен пакет от допълнителни услуги не следвало да бъде включено в изчисляване на ГПР. В тази връзка неоснователни били твърденията на ищеца, че поради невключване на възнаграждението за предоставен пакет от допълнителни услуги в ГПР се заобикаляла разпоредбата на чл.19, ал.4 от ЗПК. Сочи, че не бил налице фактическият състав на чл.26, ал.1, пр.1 от ЗЗД, тъй като страните имали за цел реализиране на процесната сделка, която не била забранена от ЗПК. Счита за неоснователни твърденията на ищеца, че посочения в договора за кредит размер на ГПР не бил действително прилагания такъв и представлявал заблуждаваща търговска практика, с което потребителят се въвеждал в заблуждение относно стойността на разходите. Твърди, че няма нарушение на чл.10, ал.2 от ЗПК, тъй като възнаграждението за закупен пакет от допълнителни услуги не би могло да се отнесе към тази разпоредба. Сочи, че таксите по усвояване и управление на кредита представляват разходи на кредитора, същите са част от самата дейност по кредитиране и следвало да бъдат включени в цената на самия кредитен продукт. Възнаграждението, което се дължало за допълнителния пакет от услуги, по никакъв начин не можело да се възприеме като такса за дейност, свързана с усвояване и управление на кредита. Счита, че разглеждането на искане за кредит не е дейност, за която е забранено събирането на такса по смисъла на чл.10, ал.2 от ЗПК. Сочи, че страните са уговорили годишния процент на разходите по кредита да е в размер на 49,15%, който се формирал от посочените в разпоредбата на чл.19, ал.1 ЗПК компоненти.

Счита за неоснователно искането на ищеца да му бъде възстановена платената сума за предоставените допълнителни услуги.

Моли се за отхвърляне на предявените искове. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение. Претендират се разноски.

ПЛОВДИВСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-ри гр. състав, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 вр. чл. 12 ГПК, намира следното:

Страните не спорят, а и от приетите по делото писмени доказателства се установява, че между тях е сключен Договор за потребителски кредит № *****/17.09.2020г., по силата на който на ищеца е предоставен кредит в размер на 2200 лева за срок от 24 месеца, при годишен лихвен процент- 41% , лихвен процент на ден-0,11% и ГПР в размер на 49,01%. Съгласно раздел VI от договора, именуван „Параметри“ е предвидено заплащането на възнаграждение за закупен допълнителен пакет от услуги „Ф.“ в размер на 660 лева и „Ф.“ в размер на 1540 лева или общо 2200 лева, платими на 24 месечни вноски в размер на 91,67 лева. Сформирана по този начин, общата сума, която ищецът следвало да заплати по договора възлиза на 5452,19 лева, при усвоена главница в размер на 2200 лева.

Като писмени доказателства по делото са приети Договор за потребителски кредит № *****/17.09.2020г., погасителен план, Общи условия към договора, платежен документ за усвояване на кредита и извлечение по сметка към процесния договор. От последното е видно, че въз основа на закупените допълнителни услуги ищецът е заплатил сумата от общо 366,68 лева.

Въз основа на така установените факти по делото, съдът достига до следните правни изводи:

Между страните не е налице спор относно факта на сключване на процесния договор за паричен заем, получаването на сумата от 2200 лева в заем от ищеца, както и че същият е заплатил възнаграждение за пакет допълнителни услуги в размер на 366,68 лева.

С оглед въведените от ищеца твърдения за нищожност на клаузата за закупуване на допълнителен пакет услуги, то съдът следва да изследва наличието, респ. липсата на основания за недействителност на същата.

Съгласно редакцията на Закона за потребителските кредити, договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. Ал. 2 на същия член посочва, че страни по договора са потребител и кредитор, като за потребител се смята всяко физическо лице, което при сключването на договор за потребителски кредит действа извън рамките на своята професионална или търговска дейност. Кредитор е всяко физическо или юридическо лице, което предоставя потребителски кредит в рамките на своята професионална и търговска дейност. Предвид изложеното, съдът намира, че възникналото правоотношение между страните попада в приложното поле на ЗПК, като не са налице основанията за изключване на неговото приложение, посочени в чл. 4 на същия закон.

По отношение на възражението на ищеца за недействителност на договора за закупуване на пакет от допълнителни услуги поради противоречието ѝ с нормата на чл. 10а от ЗПК, съдът намира следното:

Разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗПК повелява видът, размерът и действието, за което се събират такси и комисионни да бъде ясно и точно определено в договора за потребителски кредит. В процесния договор е предвидено възнаграждение за пакет

допълнителни услуги, без да е ясен техния вид и брой, нито е разграничена стойността на всяка от тях, като същевременно е определен възнаграждение и за двата пакета в размер, чието заплащане е разсрочено като сума, дължима към всяка една погасителна вноска.

Съгласно константната съдебна практика „допълнителни услуги” по смисъла на чл. 10а, ал. 1 от ЗПК са такива услуги, които нямат пряко отношение към насрещните престации на страните – предоставяне на парична сума и връщане на същата, ведно с възнаградителна лихва на определен падеж. Такива допълнителни услуги по смисъла на закона биха съставлявали например издаването на различни референции, удостоверения и служебни бележки по отпуснатия кредит, за неговия размер или изправността на клиента. Не съставлява по смисъла на цитираната норма допълнителна услуга предоставеното от ответника право на приоритетно разглеждане и изплащане на потребителския кредит и право на промяна на погасителния план и то срещу заплащане на едностранно определена от ответника такса, дължима заедно с месечните вноски съобразно погасителния план по договора за кредит. В процесния случай се налага извод, че възнаграждението за пакет „допълнителни услуги” по естеството си представлява „скрит” разход по кредита, който би следвало ответникът да включи в годишния процент на разходите, каквото е изискването на чл. 19, ал. 1 от ЗПК. Включването му обаче в този процент би довел до многократно по-висок годишен процент на разходите, от посочения в договора- 49,01%. От това следва извод, че клаузата за ГПР би била нищожна, като надвишаваща пет пъти законната лихва. Напълно се споделят от съда съображенията на ищеца за нищожност на клаузата, предвиждаща възнаграждение за пакет допълнителни услуги поради противоречието ѝ с разпоредбата на чл. 10а от ЗПК. Установи се в хода на процеса, че въз основа на нищожната клауза ищеца е заплатил сумата от общо 366,68 лева, поради което предявения иск за осъждане на ответното дружество да възстанови недължимо платената сума на ищеца е основателен и следва изцяло да се уважи.

Претендираната от ищеца сума следва да му се присъди, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба в съда- 09.08.2022г. до окончателното изплащане.

По отношение на разноските:

Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, право на разноски има ищеца, които се констатираха в размер на 138 лева заплатена държавна такса, съобразно представения списък и заплащането им следва да се възложи в тежест на ответника.

Съгласно чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДв., на която се позовава пълномощникът на ищеца, адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица. В договора за правна защита е отразено, че същата се предоставя безплатно. Съгласно чл.38 ал. 2 от ЗАДв., в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение. Този размер - съобразно цената на обективно съединените искове, определен по реда на чл. 7 от НМРАВ в актуалната ѝ редакция към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие и на осн. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА възлиза на сумата от общо 684 лева за двата обективно съединени иска, от които- 384 лева по установителния иск и 300 лева по осъдителния.

Направените от ответника разноски следва да си останат за негова сметка.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО спрямо ответника „Профи Кредит България”

ЕООД, ЕИК 175074752, със седалище и адрес на управление в гр. София, район „Средец“, ж.к. „Мотописта“, бул. „България“ № 49, мл. 53Е, вх. В, представлявано винаги от двама от **** С. Н. Н., Ц. Г. С. и Я. К. Ч., че клаузата предвиждаща заплащане на пакет за „допълнителни услуги „Фаст“ и „Флекси“ в общ размер на 2200 лева, съдържаща се в Договор потребителски кредит № *****/17.09.2020г е нищожна.

ОСЪЖДА „Профи Кредит България“ ЕООД, ЕИК 175074752, със седалище и адрес на управление в гр. София, район „Средец“, ж.к. „Мотописта“, бул. „България“ № 49, мл. 53Е, вх. В, представлявано винаги от двама от **** С. Н. Н., Ц. Г. С. и Я. К. Ч. да заплати на В. Б. Я., с ЕГН: **** с настоящ адрес в гр. П., ул. „Б.“ № **, ет. *, ап. * сумата от **366,68 лева** /триста шестдесет и шест лева и шестдесет и осем стотинки/, представляваща недължимо платена сума за закупуване на пакет за „допълнителни услуги“ „Ф.“ и „Ф.“ по Договор потребителски кредит № *****/17.09.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на исковата молба в съда-09.08.2022г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА „Профи Кредит България“ ЕООД, ЕИК 175074752, със седалище и адрес на управление в гр. София, район „Средец“, ж.к. „Мотописта“, бул. „България“ № 49, мл. 53Е, вх. В, представлявано винаги от двама от **** С. Н. Н., Ц. Г. С. и Я. К. Ч. да заплати на В. Б. Я., с ЕГН: **** с настоящ адрес в гр. П., ул. „Б.“ № **, ет. *, ап. * сумата от **138 лева** /сто тридесет и осем лева/, представляваща направени по делото разноски за заплатена държавна такса.

ОСЪЖДА „Профи Кредит България“ ЕООД, ЕИК 175074752, със седалище и адрес на управление в гр. София, район „Средец“, ж.к. „Мотописта“, бул. „България“ № 49, мл. 53Е, вх. В, представлявано винаги от двама от **** С. Н. Н., Ц. Г. С. и Я. К. Ч. да заплати на да заплати на адв. Д. В. М. от АК-П., с адрес на кантората в гр. П., бул. „П. ш.“ № **, ет. *, ап. * сумата от общо **684 лева** /шестотин осемдесет и четири лева/, представляваща определено по реда на чл. 38 от ЗА адвокатско възнаграждение за предявените обективно съединени искиове.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд- Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____